

SARA DOBRA

SCOUT

roman

 CÎȘMIGIU
books

Prefață

Codul secret al copiilor care tac face din viața lor o peșteră. Scout, Mike, Rae schimbă rebeliunea în fugă. A te ascunde de tine însuși, frica de a vedea adevărata formă a lucrurilor este generată de violența din jur care modifică structura intimă a personalității.

Fuga mereu spre altceva necunoscut, mirajul schimbărilor, fragilitatea complexă a noilor autoportrete imagistice postate în permanență pe You Tube sau rețelele de socializare, duc la o evaporare treptată a amintirilor.

Trecutul cu întâmplările lui este o barieră de final și lucrurile care nu pot fi redată în cuvinte deschid o altă lume.

CLELIA IFRIM

Prolog

Există povești mai teribile, povești care te schimbă și care te metamorfozează la nivel psihic – povești care-ți modifică perspectiva. Nu știu pe cine va schimba povestea mea, însă, momentan, voi spune doar atât: viața îți va scăpa printre degete atât de repede, încât nu vei avea nici măcar timpul necesar să procesezi ce ți se întâmplă. Vorbesc din experiență.

Mă gândesc, câteodată, la asta și mi se pare de-a dreptul amuzant cum ne planificăm fiecare zi a vieții noastre cu acea ignoranță anume, sfidătoare față de toate pericolele la care suntem expuși. De aceea, cred că, până într-un anumit punct, trecem zilnic pe lângă ea, gândindu-ne că suntem imuni, de neatins, că nu o să ni se întâmple nouă. Dar tot ceea ce cunoaștem ar putea dispărea într-o clipă și presupun că doar atunci am realiza, în sfârșit, cât de mare este lumea și cât de insignifianți suntem noi în fața entropiei.

Întotdeauna există o linie de finis, o moarte ce așteaptă, iar noi nu putem decât să alergăm și să tot alergăm, până când cădem, epuizați, în brațele ei binecuvântate.

Capitolul 1

365 de zile și 180 de grade

Încă ceva, înainte să încep această istorisire: tind să cred că posibila predispoziție a unei minți la superficialitate este subapreciată. Eu cred că oamenii superficiali sunt mult mai fericiți, și cum altcumva ar putea fi? Poate dacă i-aș fi luat de exemplu, viața mea ar fi decurs într-un mod complet diferit. Dar am ales, în schimb, să mă las pradă obsesiilor, prinsă, bănuiesc în predispoziția unei minți către gânduri mult prea complexe pentru a le putea gândi în pace, alături de un număr obscen de mare de detalii memorate, al căror singur avantaj este că mă vor ajuta să scriu povestea asta.

Îmi amintesc, de exemplu, ce am visat în ultima noapte din decembrie. Bine, eu îmi amintesc mereu ce visez, dar visul acela îl consider special.

Eram în vârful unui deal, cu silueta încadrată până sus de firele lungi de iarbă, iar la linia orizontului se întindeau crestele roșii ale canionului. De fapt, vedeam totul de undeva, din spatele siluetei. Am încercat să ridic un braț și să îl așez pe umărul ei, îmi doream să ridic o șuviță de păr care se agățase strâmb de gluga hanoracului și să o așez printre celelalte, dar ceva mă oprea. Așa am realizat că nu aveam brațe, că de fapt nu

aveam nimic. Nu eram nici măcar abur transparent, căci materia lipsea complet din mine. Eram, mai degrabă, o conștiință infinită, care se întindea peste tot Universul, iar, în același timp, nu ocupa nici măcar un centimetru din spațiul acestei planete sau din cel extraterestru. Eram ceva cât se poate de paradoxal. Aproape că nici nu existam, dar cum aș fi putut să nu exist din moment ce îmi vedeam propria siluetă și din moment ce gândeam? Gândurile mele erau cât se poate de reale, vântul rece pe care îl simțeam, deși nu exista materie în mine care să îl simtă, era cât se poate de real, iar silueta aceea era și ea cât se poate de reală pentru mine, dar, apoi, vântul rece s-a întetit și am simțit cum sunt purtată departe de ea, vedeam cum în jurul ei se adună o ceață din ce în ce mai densă și mai imposibil de pătruns. Apoi, am văzut mai multe lucruri deodată – am văzut în primul rând cum, în timp ce eram trasă departe de siluetă de către o forță interioară și invizibilă, chipul siluetei se întoarce spre mine și îmi aruncă o privire pătrunsă de o milă profundă, genul acela de milă neputincioasă pe care o ai față de un animal mutilat și muribund, ca mai apoi să întindă ea brațul în locul meu și să încerce să mă prindă. Acest lucru însă a fost imposibil din moment ce eu eram imaterială, așa că am privit-o cum se îndepărtează, iar, în același timp, am putut să privesc toate obiectele cerești, fiecare galaxie și astru și cometă, toate în același timp. Eu eram fiecare atom din Univers.

Îmi amintesc bine și noaptea de Anul Nou, pentru că mă simțeam pierdută. Nu-mi dădeam seama ce era în neregulă, fiindcă nu era nimic în neregulă în viața mea sau, cel puțin, așa credeam. Lumea îmi părea ciudat de necunoscută, de intangibilă în jurul meu, realizam atunci pentru prima dată cât de scurtă este viața și cât de puține lucruri se întâmplaseră, de fapt, în acel an, eram copleșită. Îmi doream să fi făcut ceva mai mult. Nu mă schimbasesm deloc în ultimele 365 de zile din viața mea, iar asta mă frustra, mă întrista. Mai pierdusem un an.

Și, apoi, mai era ceva. Amintirile acelea pe care nu le rechemam niciodată în fața ochilor, de fapt, pe care refuzasem să le retrăiesc vreodată se întorceau acum și îmi dădeau starea aceea de panică inexplicabilă și de teamă, iar, acum, mai mult ca niciodată, îmi doream să îl fac să plătească. Mă înfioram în timp ce repriveam cadrele acelea, și cel mai rău era că nimeni nu știa ce se derulează în spatele ochilor mei. Peste cerul negru de deasupra mea, presărat de primele petarde și artificii timide, îi vedeam silueta mare, mare și monstruoasă, rece și indestructibilă. Mi-am amintit de promisiunea mea și m-am gândit pentru prima oară că, acum, poate că se apropie momentul când aveam să îl fac să plătească. Poate că viitorul îndepărtat în care eu eram persoana indestructibilă și vindecată de trecut era mai aproape și mai posibil decât credeam.

Cu imaginea aceea în fața ochilor și înghețată de frig, am tresărit violent când Michael ne-a tras pe mine și pe sora lui într-o îmbrățișare. „E 23:59!”, a strigat ca să acopere zgomotul acum infernal al artificiilor lansate de

undeva, din fața noastră, care zguduiau pământul de parcă ar fi ieșit direct de dedesubtul scoarței terestre. M-am ridicat pe vârfuri și m-am chinuit să-mi pun brațele în jurul gâtului său – atunci eram încă mică de înălțime, iar el avea cu vreo cincisprezece centimetri mai mult. Așa am trecut în noul an, turtită într-o îmbrățișare a naibii de strânsă. Ne-am ridicat toți trei capetele și ne-am uitat la infernul acela de culori de deasupra noastră, care-ți spărgea timpanele și îți umplea fiecare particulă din corp. Zgomotul și luminile mă copleșeau, ca în fiecare an, ca și cum artificiile ar fi explodat direct din interiorul meu, din piept, și nu din exterior. Mă simțeam neputincioasă în fața acelei implozii, dar am rămas lângă ei pe balcon. Apoi, vocea lui Rae s-a auzit pe fundal: *Tu primul, Mikey*, și am văzut-o cu coada ochiului cum râdea în timp ce ne întindea sticla de șampanie. Își unduise părul în valuri șatene, foarte strălucitoare, iar fața și gâtul îi erau pline de sclipici. Mike i-a luat sticla, a dus-o la gură și s-a strâmbat în timp ce mi-o întindea.

– Drace! Am exclamat, iar ea mi-a răspuns cu un chicot complice, smulgându-mi, seducătoare, sticla din mână și luând o înghițitură lungă, care m-a făcut atât pe mine cât și pe fratele ei să ne strâmbăm, fiindcă băutura era oribilă. Însă ei nu părea să-i pese. A dat pe gât tot restul lichidului de parcă ar fi fost apă. Mi s-a părut că avea ceva strălucitor și sălbatic în noaptea aceea – de obicei, era calculată – iar acea perfecțiune rațională a ei care se citea în orice, chiar și în stilul ei vestimentar de o banalitate fină, cu cămăși albe și blugi, acum era complet

opusul. Semăna mai mult cu mine în disperarea cu care se apucase să bea alcoolul din sticlă, de care, de obicei, nici nu își dorea să audă, decât cu ea, cea pe care o cunoșteam de atâția ani. O văzusem rareori în ipostaza aceea și trebuie să recunosc că mă speria, fiindcă ea, spre deosebire de mine, era cea care ne ținea balanța echilibrată. Cu toate astea, dacă ea se transforma brusc și își dădea voie să se distreze măcar pentru o noapte, în următoarea zi, ar fi revenit la starea ei inițială, la o Claire standard. Eu nu aveam aceeași stabilitate, eram lipsită de orice fel de echilibru și întreaga mea viață mă simțisem de parcă aș fi fost agățată de un fir de ață deasupra unei prăpăstii. Dacă mi-aș fi scăpat propria persoană de sub controlul strict la care o supuneam, aș fi clacat.

Și fratelui ei îi lipsea un anume echilibru și semăna mai mult cu mine decât cu ea. La șaisprezece ani, era un tip destul de înalt, brunet și veșnic ciufulit, ai cărui ochi albaștri contrastau plăcut cu trăsăturile exotice moștenite de la mama lor. Dar, sub aparenta lui stare plăcută și liniștită, se ascundea un fel de fire sălbatică, impulsivă, pe jumătate distrusă de copilăria violentă pe care amândoi o trăiseră – mă rog, așa îl descria Claire, adăugând că diferența dintre ei doi era că ea reușea să se ascundă mai bine, construindu-și acea mască imperturbabilă a perfecțiunii.

Atunci, i-am privit cum se distrau lângă mine, cum cântau tare pentru a acoperi zgomotul focurilor și petardelor, cum strigau obscenități spre cer și, apoi, râdeau, cuprinzându-se reciproc cu brațele și strângându-și

mâinile în jurul umerilor mei pentru a mă atrage în îmbrățișare. Nu știu dacă îmi simțeau dezorientarea, din cauză că erau cuprinși de o stare de exuberanță tipică acelor momente. Strigau, se strângeau în brațe și continuau să bea din sticla aceea, în timp ce fețele lor erau remodelate de grimasele pe care le făceau și de culorile care fuzionau pe cer, acoperind și colorând negrul opac al unei bolți fără stele. Până cu câteva minute în urmă, jucaserăm *Red Dead Redemption* pe consola din camera lor. Împărțeau un dormitor cu două paturi suprapuse, și fiecare avea peretele lui: cel cu fereastra, galben-deschis, umplut până la refuz cu formule matematice și postere cu galaxii, era partea lui Claire; peretele opus avea două birouri aliniate, cu două scaune identice și era mai gol decât celălalt, conținea doar câteva postere *manga* și era vopsit în albastru-pal. Însă dulapul mare de pe latura din spate era preferatul meu: pe ușile duble, vopsite în culorile lor, erau înșirate o serie de cinci fotografii polaroid, doar cu noi trei de-a lungul anilor și a prieteniei noastre.

Covorul moale de sub mine, picioarele care-mi amortiseră, degetele mele care nu găseau butoanele la timp, căldura corpului lui Rae întins pe jos, lângă mine, cu capul în poala mea, și capul lui Mike sprijinit de umărul meu și urmărind jocul, simțeam toate astea și dezorientarea pe care mi-o provocau toate acele senzații m-au făcut să rostesc cu o voce pierdută, fără nicio legătură cu nimic, care i-a speriat pe amândoi și i-a făcut să amuțească:

– Vă gândiți vreodată cât de puțin contează toate lucrurile astea, și totuși ce miracol reprezintă existența lor? Eu mă gândesc mereu.

Atât. Ei n-au zis nimic, Rae a zâmbit și mi-a luat consola din mâini, a vorbit de parcă cuvintele rostite de mine nu ar fi ajuns niciodată până la ei:

– Nu știi să țintești. Uite, ții apăsas aici și muți consola în același timp.

* * *

Acela fusese un Revelion diferit. Când mă gândesc în retrospectivă, a fost, alături de visul acela, un fel de punct de cotitură, un preambul pentru ceea ce avea să urmeze. Din momentul în care am părăsit balconul, am continuat să mă gândesc, să-mi întorc viața pe toate părțile, să realizez că ceva era profund în neregulă cu mine. Am fost cuprinsă, brusc, de aceeași senzație de neputință pe care o avusesem și în timpul focului de artificii, dar mai intensificată, fiindcă acum nu mai eram învăluită de acea pătură a disocierii pe care o simțisem în prezența lor.

Michael și Claire au insistat să rămân la ei peste noapte, doar era târziu, am fi dormit toți trei în sufragerie și am fi urmărit un film prost și clișeic la care se uită oamenii de sărbători. Am dat din cap că nu, iar ei doi s-au resemnat, dezamăgiți. Ne-am îmbrățișat, am îmbrățișat-o și pe Mayumi și am plecat acasă.

Nu știam atunci, dar dorința mea de a părăsi sedentarismul avea să se îndeplinească, și nu într-un mod plăcut. Viața mea avea să se schimbe și să facă o întoarcere de 180 de grade.

Capitolul 2

Despre violență și un fel de prolog

Îmi amintesc vag acea zi de vară, deși nu pot să o vizualizez decât prin prisma amintirilor timpurii ale copilăriei: mă bălăceam într-o piscină mică, pe care mama și tata o instalaseră la noi în curte; o piscină albastră și rotundă, cu interiorul alb, puțin mucegăită pe marginile interioare, gonflabilă și atât de joasă, încât apa abia dacă îmi ajungea până la jumătatea picioarelor mele ca niște paie alburii, încă nearse de soare. Asta era înainte ca lumea mea să se metamorfozeze și înainte ca puritatea și inocența copilăriei timpurii să fie pătată de scandalurile care aveau să urmeze între cei doi părinți adoptivi și, într-un final, de ruperea relației lor. Da, atunci, lumea încă avea sens, iar eu mă jucam cu o păpușă Barbie în apa rece. Îi priveam corpul plastificat, membrele sub formă de bețe și fața mâzgălită cu pixul, când, pe aleea din fața casei, a intrat o femeie tânără, pe care mi s-a părut că o cunosc, era orientală, japoneză mai exact, deși eu nu știam asta pe atunci și nici nu-mi păsa. Dar avea copii cu un american, asta o auzisem pe mama spunând într-o seară, o pereche de gemeni de vârsta mea – un băiețel și o fetiță. I-am văzut pe alee, se uitau amândoi la mine cu niște priviri reci și fără viață, stranii

pe fața unor copii. Băiețelul era slăbuț, brunet, arăta ca orientalii pe care îi vedeam la televizor, ca și mama lui, dar avea ochii albaștri, un albastru rece, în timp ce fetița era cam îndesată, avea părul ceva mai deschis la culoare și ochii căprui, aproape negri. Am privit curioasă cum femeia vorbea cu mama mea, care era ciufulită și parfumată, îmbrăcată în stilul hippie, și cum cei doi copii continuau să se uite intens la mine de după picioarele mamei lor.

Aceasta s-a apropiat de mine cu mersul ei speriat, adusă de spate și cu brațele lipite de coapse. Mi-a zâmbit și m-a întrebat dacă vreau să mă joc cu cei doi copii. Am încuviințat și, brusc, m-am trezit înghesuită cu ei în piscina minusculă. Amândoi m-au privit atunci uimiți, mă vedeau pentru prima dată de la apropiere și îmi observau ochii stranii, dreptul maro și stângul albastru, cu o pată mică și triunghiulară lângă pupilă, ca o felie arsă de pizza. „*Eu sunt Claire*” a rostit timid fetița care, pentru mine și fratele ei, avea să devină Rae pentru totdeauna, în timp ce el nu spunea nimic – se zgâia la mine reticent, refuza să deschidă gura, însă nu era neprietenos. Cu ochii ațintiți asupra apei, mi-am pronunțat în șoaptă numele, care s-a rostogolit atât de rapid de pe limbă încât niciunul nu cred că a înțeles. Nu știam cum să mă comport cu ei și, probabil, că nici ei, dar, cu toate astea, am început să jucăm leapșa, ne-am cocoțat afară din micul nostru cerc gonflabil și am început să alergăm prin iarbă, să ne ascundem în garajul lăsat deschis și printre tufe de trandafiri din spatele casei.

Nu am vorbit niciodată mult și nici acum nu o fac. Copil fiind, am început, de fapt, să vorbesc foarte târziu – pe la cinci ani, mai exact – lucru care a îngrijorat-o pe mama. Înțelegeam totul în jurul meu dar, dintr-un motiv sau altul, nu puteam vorbi. Tăcută am rămas toată copilăria și adolescența. Evident că răspundeam la întrebări și evident că salutăm oamenii, dar cam astea reprezentau singurele articulații ale mele. Motivul s-a conturat ca o idee care pe mine m-a bântuit toată viața, încleștându-se undeva în mintea mea și refuzând să-mi dea pace: era vorba despre o anume barieră pe care eu o vedeam formându-se din cauza structurilor pe care noi le numim cuvinte. Este o idee absurdă, despre cuvinte care formează, din principiu, bariere, și în același timp, o luptă fără câștigător, o situație fără ieșire. Mă obseda atunci, la fel ca acum, ideea că nu-mi pot exprima gândurile în forma lor cea mai pură, cea mai abstractă, și că nu o să pot niciodată. Mi se părea că vor rămâne toate blocate în conexiunile dintre neuronii mei, sub forma unor concepte doar vag definite și, în același timp, esențiale. Mă simțeam forțată să le simplific, să le transpun nefiresc în litere, iar găsirea unei serii de sinonime pentru ceea ce gândeam mi se părea un chin absolut și o sarcină de multe ori imposibilă – ceea ce formam eu în mintea mea era abur dens, de netransfigurat.

Mi se părea că, atunci când chiar încercam să le transpun, acestea se dispersau și li se pocea esența, nu mai erau la fel atunci când le rostesc și nici nu mai puteau fi readuse la formele lor inițiale, fiind deja distruse ca o coală de hârtie pe care o mototolești în

palmă și pe care mai apoi, oricât ai încerca, nu mai poți să o îndrepti. Frustrarea acestei imposibilități de a le decoda și simplifica mă ținea tăcută, împingându-mă în spatele acelei bariere de unde refuzam să ies și unde îmi păstram gândurile doar pentru mine – le învârteam ca pe niște fluctuații intangibile, fără formă și fără culoare, provenite dintr-un mediu cu mult peste tot ceea ce există în acest plan terestru. Le vedeam, cu toate că nu aveau niciun fel de caracteristică, le înțelegeam esența, cu toate că-mi era imposibil să le transform în ceva ce putea fi înțeles și de oamenii din jur.

Nu am ieșit niciodată din acea capcană, nu am trecut bariera și asta încă mă frustrează, chiar dacă, uneori rostesc aproape fără să mă aștept astfel de gânduri complexe și spontane, transpuse în cuvinte. Ocazii rare, în care mă exprim cu adevărat, provocându-i pe cei din jur, fără să vreau, la priviri surprinse care mă fac să mă simt ostentativă. Mi se pare, chiar dacă, probabil, nu este așa, că citesc în privirile lor un fel de *cum îți permiți să-ți afișezi verbal inteligența?* Aș vrea ca ei să mă vadă așa cum sunt în interior și aș vrea să-mi audă gândurile sau poate, mai degrabă, să mi le simtă așa cum sunt ele în stadiul lor de esențe.

Apoi, mai era superficialitatea pe care o simțeam în jur, pe care nu o suportam nici atunci, și nici acum. Mi se părea că toți cei din jurul meu își pierduseră, cumva, din ceea ce-i făcea umani, capacitatea de a vedea lucrurile dincolo de aparențe, sau că toți erau închistați în rutina simplă pe care o reprezintă viața, că mersul la serviciu, creșterea odraslelor și relațiile romantice erau

toate umbre a ceva ce implicase, cândva, sentimente mult mai complexe. Atunci, mă gândeam că poate, dacă aș fi încercat să vorbesc, nimeni nu ar fi înțeles și nu doar că nu ar fi înțeles, ci nici nu ar fi încercat să o facă, ar fi rămas prinși undeva, la mijloc: deasupra ființelor conduse doar de instincte și nevoi primare, dar dedesubtul maximului care ne face oameni – nu credeam că eu am ajuns la acel apogeu, credeam că apogeul ar fi o ființă care să poate să inventeze structuri literare mult mai complexe, care să definească gândurile așa cum sunt ele, ceea ce eu eram incapabilă să fac.

Ceva similar, dar mult mai simplu aveam și atunci în minte, o idee care, după cum am spus, a reușit, de-a lungul anilor, să crească și să se înfigă în creierul meu. Dar mai era și anxietatea care mă cuprindea când trebuia să interacționez cu străini, să susțin o conversație enervantă la, ce știu eu? un banchet la care mergeam cu părinții sau orice alt lucru de genul acesta. Pentru că oamenii se holbau. Mereu. Și îi înțelegeam, și eu m-aș fi holbat la una ca mine dacă o vedeam pe stradă, dar preferam să nu bag asta de seamă.

* * *

Când am început clasa întâi, nu mai eram singură, ca la grădiniță, când ceilalți copii mă priveau ca pe o creatură străină de specia lor, o ființă stranie, fără nume, strigată pur și simplu fetița-husky. Când am început școala, trioul nostru era deja format, eram doar noi cu noi, o structură strânsă care avea să rămână așa și peste